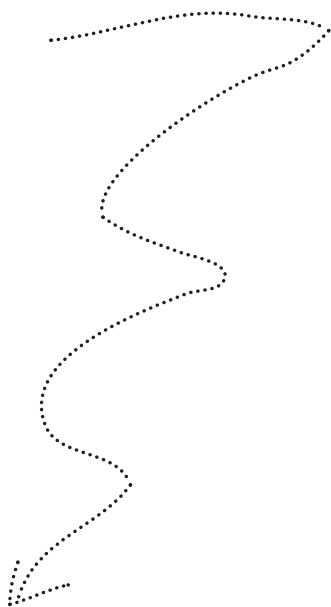

Oslava

Teta Jolana byla zjev z výkladní skříně. Sádrově tuhá, přeštipnutá v pase, s nekonečnými nohama a pohledem upřeným kamsi mimo. Nikdy se na člověka nedívala. Dívala se buďto na váš límeček u košile nebo na vaše boty nebo na zábradlí za vašimi zády, ale nikdy přímo na vás. Nedívala se ani na strýce Michala. Seděli proti sobě u snídane, teta pohlédla na obraz smějícího se Buddha za strýcovou hlavou, řekla: Podej mi prosím tě med, upřela oči na zatřesenou kůžičku u svého levého palce, řekla: Děkuju, a aniž by ji třeba jen na vteřinu znepokojila otázka, zda jí med podal strýc nebo rozesmátý Buddha, dala se do mazání sucharu.

Zatímco teta se na lidi nedívala, strýc je neposlouchal. Věděl předem, co mu řeknou. Byl si jistý, že po světě chodí jenom dva druhy jedinců: ti, kteří jeho peníze utrácejí, a ti, kteří mu pomáhají je vydělávat. Já patřil do první skupiny. Mohutný proud strýcových finančních prostředků mě skrápěl opravdu štědře. Staral se o mou školu, můj internát, moje oblečení, dokonalé vybavení mého počítače, mou lyžařskou výstroj, mou hokejovou výstroj a stovky jiných věcí, které jsem někdy dostával darem, jindy o ně poprosil, ale nikdy po žádné z nich doopravdy netoužil.

Tu sobotu, co mě pan Maděra přivezl z internátu, bylo krásné červnové počasí. Slunce jako tenisák, kam ses jen podíval bílé čepice jabloní a davy psů, co se vyškubli z obojku. Znáš to, Pane! Vzduch už voněl prázdninami. Teta Jolana seděla na terase a telefonovala.

„V žádném případě!“ říkala někomu příkře. „Nepřichází v úvahu!“

Byl to tón a výrazy, které jsem od ní slyšel často. Mluvila takhle se strýcem, se mnou, s prodavačkou v samoobsluze i s naším kocourem, když se jí zdálo, že překročil dovolené meze.

„Budu si na vaše chování stěžovat u ředitele!“ ukončila nesmlouvavě rozhovor a položila aparát na stůl. Vtom mě uviděla, jak přicházím po cestičce od garáže. Zaostrila zrak na moje džínsy.

„Libor potřebuje nové kalhoty,“ řekla někomu za svými zády. „Absolutně akutně!“

Tím myslela ihned. Z otevřených dveří obývacího

pokoje vyšla stará paní Ertlová. Měla bradu jako teta Jolana, vosí pas jako teta Jolana, stejně neko-
nečné nohy. Byla to její matka. Nebyla moje babič-
ka a nikdy nechtěla, abych jí tak říkal, protože se
cítila mladá. Moje skutečná babička, jediná, která
mi zůstala, žila v domově pro psychicky postižené
a nikoho nepoznávala. Ani svůj vlastní obličej v zr-
cadle. Několikrát jsem jí byl navštívit, ale pak jsem
toho nechal. Buďto mou přítomnost vůbec nevzala
na vědomí, nebo po mně chtěla čípký. Když jsem jí
dva donesl, abych jí udělal radost, před mýma oči-
ma je rozkousala a spolkla. Tvářila se při tom, jako
by něco tak vynikajícího už dlouho nejedla, a já jí
ten požitek nechtěl kazit, ale pro všechny případy
jsem přece jen zavolal ošetřovatelku.

„Zajedeme do města,“ řekla stará paní Ertlová, co
jsem jí nesměl říkat babičko. „Koupíme kalhoty, pár
triček a nějaký svetr. Nejlepší by byl rozpínací.“

„Ahoj,“ pozdravil jsem a políbil obě na tvář.

„A košili!“ připomněla teta Jolana a nastavila mi
ještě druhou tvář. Líbání nebyla žádná něžnost, byl
to obřad – musel se dodržovat jeho navyklý průběh.

„Jak se cítíš v den svých dvanáctých narozenin?“
zeptala se teta, když líbací ceremonie skončila.

„Jde to,“ odpověděl jsem. A přesně tak to bylo, Pa-
ne. Libor Ješín, sirotek vyrůstající v rodině svého
zámožného strýce, si neměl na co stěžovat. Zachá-
zeli s ním slušně. Posílali ho do dobré internátní
školy. U příležitosti narozenin, Vánoc a jiných svát-
ků si ho nechali přivést domů. Nikdy mu nedali
pocítit, že ho nemají rádi. Nikdy mu taky nedali po-

cítit opak. Nesměl mít psa, ale dovolili mu kocoura. Šlo to, Pane.

Nákupy probíhaly jako obvykle. Teta Jolana cepovala prodavačky, její matka mi nosila metráky kalhot na vyzkoušení, já protahoval knoflíky knoflíkovými dírkami. Tam a zase ven. Přitom jsem poslouchal, jak mi kručí v břiše. V internátě mně totiž nedali snídani. Jinak tam vařili dost dobře a ráno většinou bývalo kakao a teplé loupáky, ale pan Madera přijel moc brzy. Doma jsem sice našel pytlík sucharů, ale v lednici nebylo ani máslo, ani nic jiného, co bych si na ně mohl namazat. Jenom kaviárová pasta. Teta se strýcem pořád kupovali kaviár, mušle, čínské houbičky, mořské řasy a podobné chuťovky, ze kterých se mi zvedal žaludek. Tobě by, Pane, možná chutnaly, ty žereš všechno i kravské lívance, ale mně se po většině takových lahůdek dělá zle. Stál jsem v převlékací kabině, žaludek se mi kroutil hladem a pokaždé, když jsem rozhrnul závěs, abych se tetě ukázal, sklouzl mi pohled na takovou malou holku vedle pokladny. Asi to byla dcera některé prodavačky. Držela v ruce papírový tácek s pěkným kusem pizzy a pomaloučku z ní ukusovala. Pokud jsem viděl, byla to moc dobrá pizza: se šunkou, s kečupem a s hromadou sýra. Ta malá si na ní očividně pochutnávala. Občas se olízla. Zkusil jsem si představit, co by se stalo, kdybych k ní přiskočil, vytrhl jí tácek z ruky a celý zbytek pizzy naráz zhltnul. Při té představě jsem se začal usmívat. Stará paní Ertlová, co jsem jí nesměl říkat babičko, se na mě podívala.

„Vidím, že tyhle se ti líbí nejvíc!“ pochopila můj úsměv úplně špatně. Teta přistoupila blíž, sáhla na látku kalhot, které jsem měl právě na sobě, zkusila, jestli mi nejsou těsné v pase, a kývla.

„Vezmeme je,“ rozhodla.

Myslím, že byly tmavě červené, ale přesně už ti to, Pane, neřeknu. Oblékl jsem si je jen jednou. Na pár hodin. Kvůli té oslavě.

Ve tři hodiny jsem dostal dárky, ve čtyři začali přicházet hosté. Vesměs strýcovi zákazníci, tetiny přítelkyně a jejich děti. Trochu jsem je znal z předchozích oslav, ale kamarádi jsme nebyli. Já, Pane, kamarádů moc neměl. V internátě to ještě ušlo, hráli jsme fotbal a hokej, chodili jsme společně na tenis, večer v postelích jsme soutěžili, kdo si hlasitěji krkne nebo pšoukne. Při takových akcích se užije dost legrace a máš pocit, že kamarádi jsou vlastně všichni. Doma, v té čtvrti, kde bydlela teta se strýcem, jsem neznal nikoho. Jednak jsem tam moc času netrávil a jednak to byla ulice samých vil. Stály daleko od sebe, oddělené zahradami, zídkami a garážemi. Nedalo se tu jít ani do kina, ani do cukrárny – člověk musel buďto jezdit autem, anebo sedět doma.

Hosté, kteří přišli na oslavu mých narozenin, přinesli věci. Hokejové chrániče na kolena, DVD s Harry Potterem a Trosečníka, hru pro jednoho hráče. S dárky, které jsem dostal od tety a strýce, toho byl plný stůl. Na druhém stole, na terase, připravila stará paní Ertlová pohoštění. Přejedl jsem se nudlovým salátem a karbanátky, protože jsem